

Het is absoluut tegen al Fik's principen en 't valt hem tegen dat zijn vrouw nog zoo kieken is, maar wat ze wil geven moet ze maar geven, laat er zijne heiligheid maar een glas bier van drinken.

Zoo lacht de pastoor zich buiten. Bekennen wij nogmaals dat er pastoors zijn die dan niet lachen, maar de onze, een hartelijk en optimistisch man, alhoewel ziende dat het geloof hier en daar reeds aangetast is, beseft dat het er ten slotte nog diep in zit.

Eindelijk dan nog een woord over Daan Moeykens. Gelijk zijn zuster Mieke, tot zij trouwde met boer Schellekens, presidente was van de „Congregatie der Jonge Dochters van Maria”, was Daan tot voor enkele jaren president van de „Congregatie der Jongelingen van Maria”. Maar toen werd hij zoo stokdoof dat het waarlijk niet meer ging. Hij moest voorbidden en hoorde de gezamenlijke jongelingen niet meer antwoorden. Hij moest mededeelingen van meneer pastoor overmaken en die moest meneer pastoor zoo hard roepen dat men ze tot buiten de kerk hoorde, maar Daan hoorde ze niet. Zoo hoorden al de jongelingen meneer pastoor in het vuile oor tieren: „Na het sermoon een lieken zingen” en daarna Daan nog harder: „Opgepast, na het sermoon niet zingen! We zullen in de plaats daarvan den kruisweg doen!” Nu duurt een kruisweg veel langer en zingen is plezanter, allen eischten een nieuwen president.

Daarna stierf boer Schellekens, de laatste rem voor Daan's genotzucht en wellust. Tegelijk met het gehoor sleten ook de van jongsaf eenvoudige hersens van Daan uit. Zijn afdanking als president verbitterde hem eerst en kwam hem daarna vanzelfsprekend voor, want hij voelde zich berouwloos zondig en slecht. Hij rookte nog meer Semois, dronk driemaal daags schaamteloos twee tot drie borrels jenever, sliep tot negen ure, werkte bijna niet meer, werd heelemaal goddeloos toen Mieke hem omwille van Bernard tot zuinigheid wilde verplichten en dit alles maakte hem onverdraagzaam, verwaten, opstandig en weldra in het openbaar zoo wellustig, dat hij meisjes en vrouwen zonder onderscheid met een verkleinwoord aansprak, er tegen pinkoogde en eindelijk zijn ziel onherroepelijk verdoemde door voor de socialisten te stemmen. Van dien dag af leefde hij als een levend verdoemde voor wie geene vergiffenis meer bestaat en hij leverde zich over aan demonische uitspattingen. Zoo oud hij was liep hij de kermessen af, die hij heel zijn leven geschuwd en gevluucht had. Daar ging hij door het drukste gewoel en keek slechts naar de meisjes met een verleidenden glimlach. Ja, vrank en lokkend bekeek hij ze van onder tot boven en bleef zelfs staan om de schoonste achterna te kijken. Gelukkig dacht iedereen dat hij simpel aan 't worden was, zoodat de ergernis minder groot was dan de hilariteit. Men plaagde hem of hij nog naar een net ding uitkeek en dat hij er in de kostuums van Schellekens verleidelijk uitzag als een die nog zijn man staat. Dat beaamde hij kwijlend en deerniswaardig met afschuwelijke vloeken als „otverdomme” en hij dreef de pu-